

advent

DOOR D.V.D.STOEP

Door de donkere avond loop ik naar huis en boven de lichtschijs der lantaarns uit zie ik op naar de hemel. Grauw en egaal liggen de wolkenmassa's tegen de hemel aan, ondoordringbaar en troosteloos.

Maar vreemd, — in die grauwe massa is één lichte plek, alsof daarachter een hevig licht brandt, dat door de wolkendeken heen wil schijnen. Zo lijkt het wel, maar het kan ook zijn, dat er achter die wolkenmassa de ganse hemel door één groot licht schijnt en dat er een dunne plek is in de grauwe deken, waar door dat licht henen-schijnt. Ik weet het niet. Ik zie alleen die fascinerende plek in de donkere avondhemel. Ik kan haar niet verklaren. Er is geen maan en het kan geen sterrenlicht zijn. Kan het van beneden, van de aarde komen? Een schijnwerper? Ik weet het niet.

Het is stil en eenzaam om me heen. De huizen staan zwart en eenzaam achter de naakte bomen. Hier en daar kiert warm huiskamerlicht nog laat door gesloten gordijnen. De straatlantaarns kunnen slechts op korte afstand de duisternis overwinnen. Ze priemen hoeken van licht in het zwarte lijf van de nacht, maar het deert dit reusachtige lichaam niet. Het ligt zwaar over de wereld en is overwinnaar.

En daarboven is die vreemde lichtplek, alsof achter de wolken een hevig licht brandt, dat straks over de stad en over de wereld zal uitbreken en schaterend de duisternis zal verjagen.

Het is advent. Wonderlijk zoals die gedachte bij mij komt binnen-sluipen. Er is een dunne plek in de duisternis, die over de wereld hangt en daardoor zal het licht triumphteljk uitbarsten en de wereld vervullen. Het is een

beeld, een boodschap, een profetie.

* * *

Nu liggen de herders in de velden van Efratha en houden de nachtwacht over hun kudde. Op hun verweerde gezicht speelt het schaarse licht van een rokerig houtvuur, maar achter hen staat de zwarte nacht en de duisternis ligt als een kleed over hun schouders. De immense stilte staat als een brug over hen heen.

Terwijl zij zwijgend staren in de kleine vlammen, die lekken aan het vochtige hout, klopt de onrust aan de deur van hun hart. Een vreemde beklemming maakt zich meester van hun ziel. Als een zware last drukt op hun gebogen onbeweeglijk hoofd, de zwarte duisternis, alsof zij een loden tastbare massa is geworden, die hen straks als de gietvorm van hun eigen lichaam zal omknellen.

Een jonge kerel komt langzaam overeind en kijkt verstolen en onrustig op de anderen neer. Zij kijken naar hem op en naar elkander en proberen onverschillig en slaperig te zijn. Zij rekken zich uit en geeuwen, maar de een voor de ander rijzen zij op van de koude grond en lopen onrustig dooreen.

Wat is dit voor een vreemde nacht, die hen zo aangrijpen kan. Wat is dit voor een duisternis, die op hun schoude:s weegt als een stoffelijke last? Wat is dit voor een onrust in hun hart, die hen aangrijpt, alsof er iets ontzettends gebeuren gaat. En wat is dat voor een vreemde lichte plek aan de hemel in deze maanloze nacht? Wat is dit?

Zij zien naar elkaar, schuw van onder hun oogleden en lezen de onrust op elkanders gelaat en in hun keel wordt een schreeuw vastgeschroefd, waarvan zij zich

niet bevrijden kunnen. Daar staat een knoestige grijsaard en er druppen tranen uit zijn ogen op de handen, die hij heeft vastgeklemd om zijn staf.

* * *

Wat zijn wij angstig en klein in de donkere wereldnacht. Wij zijn moe en hulpeloos. Wij gluren om ons heen, maar vinden bij de mensen geen rustpunt voor ons hart. Uit onze moegeschreide ogen leken de tranen neer op onze krampachtige handen. Er is een schreeuw vastgeschroefd in onze keel, die wij niet bevrijden kunnen.

Wie zijn ogen opheft naar de hemel, ziet de dunne plek in het zwarte kleed van de nacht, waarachter fel de eeuwige lamp van Gods liefde brandt. Het is nu advent. In Efratha's velden staan de herders, ontsteld en vol van een angstige verwachting.

Totdat plotseling het hemelse licht over hun ruige verweerde hoofden valt. Dan stropelen zij bevend naar de kribbe om schuchter het kind te aanbidden.

Wij zijn arm en ellendig als zij. Wij zitten in de duisternis bij ons aardse gewin de wacht te houden. Maar er is aan de hemel ergens een lichtpunt. Dat zien wij toch wel. Straks zal de sluier vaneen scheuren en het licht zal mild over de velden stromen. Ook op onze gebogen hoofden.

Laat ons dan ook hengaan naar Bethlehem en zien het woord, dat er geschied is, hetwelk ons de Here heeft kond gedaan.

Als wij dan de staideur achter ons gesloten hebben en terugkeren naar het nachtelijk veld, peilen Gods sterren de vloeibare vrede, die de duisternis doorzongen heeft en onze nachtwaak is doorlicht van een wondere blijdschap.

